

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Øyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 21.

Den 1. August 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Eldste Orson Pratt,

afholdt i Salt Lake City den 19. Januar 1873.

(Fra „Journal of Discourses“).

(Fortsat).

Hvilke ville være Undersætter i dette Rige, hvori de skulle regjere, der have annammet en fuldkomnen Ophojelse i Guds himmelstte Herlighed? Skulle de regjere over deres Nabors Born? Nei. Over hvem ville de saa regjere? Over deres egne Born; deres egne Efterkommere skulle være Undersætterne i deres Rige, eller med andre Ord: den patriarchaliske Orden vil i de uendelige Evigheder herske der, og enhver Patriarks Born ville høre ham til, saa længe de evige Tidsalderne rulle fremad.

Dette er ikke ifølge den nuværende Tids Sædvane; thi naar en Son har naaet en Alder af enogtyve Aar, sofer han sig fri for sine Forældre og tænker, at nu er han ikke længer forbunden til at staa under sin Faders Kontrol.

Saadan er Tidens Stil og Lov i særlige og gjorde Opstand i Himmel.

vort Land. Dette er en meget god Lov, aspasset efter den Ufuldkommehed, som nu eksisterer, men det vil ikke være saa ledes i de evige Verden. Aldrig vi det se der, at en Son — lad ham være enogtyve, ja, enogtyve Tusinde Aar, dette er uden Forskel — vil være fri for at staa under sin Faders Overopstgt. Enhver maa der være afhængig af sin Patriarks eller Faders Lov og iagttagte og adlyde dem gjennem al Evighed.

Der gives kun en Maade, paa hvilken Bornene kunne blive fri for at adlyde den celestiale Lov og Orden, og dette sker ved Oprør og Ulydighed. De besidde Handlefrihed og kunne gjøre Oprør mod Gud og den Orden, som han har indsørt, paa samme Maade som Satan og de faldne Engle, der vare op-

Antallet af dem, som blive delagtige i den celestiale Herlighed, vil voxe i al Ewiged. Frembringelsen af Børn vil ikke der blive forbunden med den Smerte, Angst og Pine, som gjor sig gældende i dette Liv; thi disse Ønder kom paa Grund af Menneskets Fal og dets Overtrædelse af Guds hellige Love.

Naar Menneskene blive gjenloste til Udsdelighed og evigt Liv, vil al Sorg, Kummer og Pine forsvinde; dog alligevel ville Børn blive frembragte, og Tilvægten i deres Antal vil aldrig saa nogen Ende. Herpaa grunder sig Herrens Forjættelse til Patriarkerne Abraham, Isak og Jakob, at deres Sæd skulle blive saa talrig som Stjernerne paa Himlen og som Havets Sand. Vi vide alle, at Havets Sand er utalligt til os. Om vi sige blot en Haandfuld, rummer den tusinder af Sandkorn; og dersom Abrahams Sæd skal blive saa talrig som Havets Sand, vil den indtage mange Verdener lig vor Jord. Der vil ingen Ende blive paa denne gamle Patriarks Tilvægt; og som hans Esterkommere formeres, vil Klode paa Klode blive stæbt og ruslet ind i Tilværelsen, Patriarkens Born ville af ham blive sendte ud til disse Kloder for at blive iført Legemer i Lighed med os i denne Verden. Jeg mener deres Aander ville blive udsendte. Forstaa mig nu: de opstandne Forældre ere Forældre, ikke for Bæsener med et Legeme af Kjød og Ben — men for Aander i Lighed med os, for vi kom paa denne Jord med dødelige Legemer; thi forinden vor Indtrædelse i denne Tilværelse, vare vi i Faderens Nærværelse og i Selstab med tusinder af vore Brødre og Søstre i Aanden. Disse Esterkommere ville henhøre til den samme Klasse og være af samme Natur som os. Ligefom vi blev sendte til denne Verden for at erholde den Kundstab og Erfaring som vi ikke paa anden Maade funde til-

egne os, saaledes ville ogsaa de komme til at indtage en Stilling paa en eller anden Klode, som vil blive stæbt til dem, for at uddanne sig paa samme Maade. Saaledes vil Herren fortsætte sin Gjerning og sine Hensigter; og der vil være et evigt Kreoslos i Skabningen — med at danne og med at gjenløse Verdnerne og bringe dem tilbage til hans Nærværelse.

Vi læse, at Gud er vore Aanders Fader, eller som Moses siger: „alt Kjøds Aanders Gud“. Apostlen Paulus siger i sit 12 Kap. 9 Vers til Hebreerne: „Have vi tilmed haft vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulle vi da ikke meget mere være Aanderenes Fader underdanige, og leve?“

Hvad vil Enden blive med den gamle Pebersvend, som negter at adlyde Egteskabets hellige Ordinance? Vi have prædiket til vore unge Mænd her i Territoriet og forklaret dem Helligheben af Egtepagten. Vi have fortalt dem samt de unge Kvinder, at det er ligesaa vigtigt for dem at indgaa i denne Båg som at blive døbte til deres Synders Forladelse. Den samme Gud, som gav Besaling om den sidste Ordinance, har ogsaa indstiftet den hellige Egteskab.

Dog Mange ville give Agt paa den ene Ordinance, nemlig Daaben, men ville være ligegyldige og uselsomme med Hensyn til den anden. Omendkjøndi de ikke ved at følge en saadan Esbebane, tage deres Ret til at indgaa i Guds Rige, fortalte de alligevel Netten til at blive Konger i dette Rige. Hvad vil deres Tilstand blive der? De ville blive Engle. Der ere mange forskellige Klasser af Bæsener i de evige Verdener og blandt dem ere Englene. Hvem ere disse Engle? Nogle af dem have endnu ikke med Legemer af Kjød og Ben været i denne Til-

værelse, men de ville i deres bestemte Tid og Generation komme og blive iforte Tabernakler i Lighed med os. Andre blev opreiste ved Frelserens Opstandelse, dengang Gravene blev aabnede, og de Hellige kom ud og viste sig for dem, som var i Himmel. Foruden dem er der Engle, som have været i denne Tilværelse, og som endnu ikke ere opstandne, og hvis Aander ere gaaede hen i det celestiale Paradis, hvor de ville aphynte Opstandelsen.

Vi have nu omtalt tre Klasser blandt Englene. Der ere andre blandt dem, som ere gjenløste fra andre Kloder, der var til for denne Verden kom ind i Tilværelsen, og en af disse var det som besjente vore første Forældre, efterat de var udtagede af Goens Have, da de ifølge Herrens Besalinger ofrede Brændoffere og andre Øringer til ham. Efterat de for en Tid havde efterkommel denne Besaling, kom en Engel til dem og bejente dem; han spurgte: „Hvorsor forrette I Øringer og Brændoffere til Herren?“ Svaret var: „Vi vide ikke, men det er ifølge Guds Besaling til os.“ Derpaa begyndte Engelen at fortale dem, hvorsor disse Øringer blev udskært, og Varsagen til, at de bleve beskyttet at udgyde Dyrenes Blod. Han meddelte dem, at alle disse Øringer vare et Villede paa det sidste og store Øffer, der skalde øres for hele Menneskeslægten, nemlig den levende Guds Søn. Disse Engle, som kom til Adam, vare ikke Mennesker, gjenløste fra denne Jord, men de tilhørte Jordens Verden, der befand Kundstab om Kristi Komme og om disse Øringers Egenstabber osv.

Nogle af disse Engle have annammet deres Ophoelselse, og alligevel blive de benævnete Engle. Michael, for Exempel, har erholdt sin Ophoelselse. Han mangler hverken Rige eller Krone, Hustru eller

Hustruer og Slægt, thi han levede tofast indtil Enden. Hvem er han? Vor første og store Stamfader; Adam, er benævnet Michael, Hyrsten. Jeg ansører nu Ting, som de Sidste-Dages Hellige ere vel bæjendte med. Mange af disse Emner, som jeg nu har berort, ere Abenbaringer, givne til os, som de ville erindre, der læse Skrifterne. Nogle af disse Engle have erholdt deres Ophoelselse: De ere Konger og Præster; de have indgaaet til deres Herlighed og sidde paa deres Throner — de holde Scepteret over deres Esterkommere.

De, der hører til de andre Klasser, som jeg har omtalt, have vist Ligegyldighed til den ny og evige Udgiftsabs Pagt, hvilkaarsag de ikke kunne annamme disse Riger og Tylden af disse Herligheder — de kunne ikke blive kronede i den celestiale Verden. Hvordan vil deres Tilstand blive? De ville blive udsendte som Sendebud eller som Missionærer til andre Verden til Betjening for Andre; i Korthed, Herren vil udsende dem der, hvor han i sin Vidom ser det mest gavnligt; de ville med andre Ord være Ejendom. Hvis Ejendom ville de være? Deres, der have adlydt og forblevet trofast indtil Enden i den ny og evige Pagt, og som ere blevne opfyldte paa Throner. De ville tjene disse, som have gjort Pagt med Herren, som have mange Hustruer, og som ville opreise og foruge Antallet af de udsødelige og intelligente Bæsener gjennem hele Evigheden. Her er Forskjellen mellem Klasserne, dog alle ere af den samme Herlighed, som benævnes den celestiale.

Men nu om de Terrestriale, kunne de komme i Samfund med de Celestiale? Nei, deres Forstand og Kundstab er ikke forberedt og udviklet nof til at leve blandt dem, som regjere i den celestiale Herlighed, hvilkaarsag de ikke engang kunne

blive Engle i dette Nige. De have ikke adlydt den Lov, der hører til denne Herlighed, og kunne derfor heller ikke opnaa den. Men ville de ikke blive betjente med Belsignelser af de celestiale Besønere? Jo, Engle ville blive undsendte fra den celestiale Verden for at betjene dem, der have annammet Maanens Glans. De ville være Budbringere af Glæde, Fred og alle gode Egenskaber, der ere beregnede paa at ophoie, gjenløse og forædle dem, som ere opreiste til den terrestriale Herlighed. De have der Anledning til at annamine Guds Land og til at blive betjente af Engle.

Tillad mig nu at gjøre nogle Bemærkninger om en endnu lavere Herlighed. Jeg har berørt lidt angaaende dem, der arve en Herlighed i Lighed med Stjernernes Glans. Hvem ere de? Det er ikke Hedningerne; thi de opnaa en højere Herlighed — den terrestriale, i Lighed med Maanens Glans. Hvem ere saa de, der kun ville blive tildelte en Herlighed i Lighed med Stjernernes Glans? Disse ere den almindelige Klasse af Menneskeslægten, nemlig dem, der have hørt Guds Sons Evangelium, men ikke adlydt det. Disse skulle lide Straf. Hvorlænge? Indtil Jesus har regjeret her paa Jordens i tusinde Aar. Og hvor meget længere? Indtil „den lille Tid“ er hensvunden efter de tusinde Aar; og da, naar den sidste Ende skal komme, naar Herrens Basuner skal lyde, naar den store, hvile Throne skal komme til syne, og Himlen og Jordens skulle fly — vil Basunens Lyd vække de sovende Millioner, Generationer og Nationer, som have hørt Evangeliet, men ikke villet adlyde samme, og da først og indtil den Tid er henrunden, ville deres Legemer hvile i Graven. Disse ere ikke værdige til at komme frem i den første Opstandelse. „Sæltig og hellig er den,

som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke nogen Magt; men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regjere med ham i tusinde Aar.“ (Aab. 20, 6).

Men de, som ikke ville give Agt paa Evangeliets Lov, have ingen Ret til den første Opstandelse; og deres Legemer maa forblive i Sovn gjennem alle disse Aarhundreder, som ville henvinde mellem deres Dødsdag og Verdens Ende. Hvor ville deres Aander befinde sig under dette lange Tidsrum? Ikke i nogen Herlighed, — thi den kunne de ikke annamme, forinden deres Straffetid er tilende. De kunne heller ikke komme til Aandernes Forvaringssted. Mange Mennesker, og maaske ogsaa nogle af de Sidste-Dages Hellige have været i den Formening, at disse Karakterer ville indgaa til Aandernes Forvaring. Jeg kender ingen Aabenbaring nogensteds, som siger, at nogen af dem, hørende til denne Klasse nogensinde vil indgaa til et saadant Sted. Men hvor gaa de saa hen? Til et andet Sted, i alle Henseender langt forstjelligt fra Aandernes Opholdssted.

Et Fængsel er bestemt for den, som aldrig hørte Evangeliet i dette Liv, men som aligavel, uden Kundstab om den aabenbarede Lov, udførte Synd, og disse ville faa nogle „Hug“. Men dem, som have hørt Evangeliet, ligesom Nationerne i den nærværende „Uddeling“, og aligavel forlastet det, kunne ikke gaa til et saadant Sted; det er ikke tilegnet dem. De komme dybere end dette Fængsel, i det yderste Morke eller Helvede, hvor det vil være Graad og Tænders Gnidsel. Der maa de forblive i Pine og Glendighed blandt Djævelen og hans Engle, indtil den sidste Ende, da først ville de komme frem. Kunne de komme der, hvor Gud og Kristus opholde sig? Nei al-

deles ikke! de kunne ikke komme der. Kunne de indgaa til Hedningernes Nær-værelse, hvor en Herlighed som Maanens Glans er den herstende? Nei, de kunne ikke engang komme der. Naar de, befriede fra Satans Magt og evig Død, ere komne frem, hvor gaa de saa hen? Dersom de ikke indgaa til Faderens Nær-værelse; dersom de ikke ere befunden værdige til at anname den terrestriale Herlighed blandt Hedningerne, hvor vil saa deres Opholdsted blive? Gud har beredt Opholdsteder for dem ester deres Gjerninger, gjorte i dette Liv, og til disse ville de indgaa. Ester at have lidt en haard Straf i den evige Ild for et Tidssrum af tusinde Aar, og maaesse mer; ester at have lidt under Guds Lovs strenge Straf, ville de komme frem og arve et Sted, hvor de kunne blive betjente af de terrestriale Væsener, ved Engle, som have Præstebommet, og hvor de kunne anname den Hellig-Aland.

De, som have erholdt den terrestriale Herlighed, ville til enkelte Tider nyde det Priviliegium at se Jesus — de ville blive velsignede med Sonnens Nærværelse, men ikke med Faderens Fylde. Og de, som ere i den telestiale Verden, der er endnu lavere, ville kun erholde den Hellig-Aland, som vil blive administreret til dem ved Sendebud, der ere ordinerede og udsendte for at betjene dem til Herlighed og Ophoelse, forsaaavidt de ville adlyde den Lov, som er dem sjaenket, og som er den telestiale. Dette vil til sidst op-hoie dem; dog hvor hoit, er mig ubekjendt; men i Faderens og Sonnens Nærværelse, ville de aldrig komme.

Min Tro er nu, at jeg har fremfat Herlighederne, de forskjellige Grader af Straffedomme og de forskjellige Klasser af Mennesker, som skulle blive domte i Overensstemmelse med den Kundstab, de have haft i denne Verden. Jeg har saa-

vidt muligt i en kort Tale, forslaret disse Ting saa simpelt og ligefremt, som jeg har været i stand til og ønsker nu snart at slutte mine Bemærkninger.

Vi ere, hvad Herren benævner os, Sidste-Dages Hellige — vi have til den Grad erholdt Lys og Kundstab fra Himlen, at vi, dersom vi ere lydige, ville blive ophiede i disse herlige Steder, som jeg har omtalt. Paa den anden Side, hvis vi ikke ere lydige, er dette Lys og denne Kundstab nok til at nedsynke os under alle Ting; hvisaarsag vi i mange Henseender staa paa en farlig Grund og have til at være bange for at synde mod Lyset, at vi ikke skulle tage vort Priviliegium af endog at indgaa til den telestiale Verden. Den, som forkaster denne Pagt (Tillad mig at anføre Herrens Ord, givne i disse sidste Dage) — „Den, som forkaster denne Pagt, og som ganske og aldeles vender sig fra den, skal ikke erholde Synds-Forladelse, hverken i dette eller i det tilkommende Liv.“ Høre I dette, I Sidste-Dages Hellige? Hvis I gjøre, stræb saa af Evers ganse Hjerte til at være trofaste. Stræb til at forblive i den Pagt, I have annammet. Det maa ikke være nogen halvfærdig Handling — vi maa forblive trofaste i denne Pagt; thi dersom vi vende voxt fra den, kunne vi ikke engang gjøre Fordring paa den Herlighed, som Verden vil erholde, naar den sidste Opstandelse kommer, men vor Dom vil være bestemt — vi ville komme til at dvæle blandt Djævelen og hans Engle gjennem alle Ewigheder. Hvorfor ikke disse en saadan Dom? Fordi de engang besad Lys og Kundstab, dvælede i Faderens Nærværelse og kendte alle Herlighederne i hans Rig, og fordi de ikke desmindre gjorde Oprør og ikke holdt Loven, som var dem given — de synede mod Lys og Kundstab og blev nedstrykede i Mørkhedens Lænler, for det

at forblive intil den store Dominens Dag. Dersom vi ønske at undgaa at faa en Tilværelse i Djævelenes Samfund for hele Ewigheden, maa vi føge til at staar trofaste i den Vagt, som vi have kælt med Herren. Hvis vi gjøre dette, mine Søskende, vil Herlighed, Ære, Ubedelighed, evigt Liv, Throner, Riger og Verdener blive os tildele, og vores Efterkommere ville formere sig, intil de, lig Havets Sand, ikke kunne kælles, Amen.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Ogden den 18. Mai 1873.

(Fra „Deseret News“).

At belære vugne Folk er omtrent det samme som at belære Born. Vi er holde, medens vi ere i vor Ungdom, Lærdom og vore op til mere Kunstdab, saaledes er det ogsaa med dem, som anamme Evangeliet. Naar vi tale med Personer, der ikke tidligere have hørt Evangeliet, ville vi have til at resonere med dem angaaende Rigtigheden af at anamme Sandheden. Vi ere ogsaa forbundne til at bringe de Sidste-Dages Hellige ind paa Fornuftsgrunde; og det er til dem, jeg væsentlig vil tale i denne Ejermiddag. Naar Evangeliet bliver forlydt for de Velige af Hjertet, anamme de det ved Troen; men naar de have adlydt, fordres der Arbeide af dem. Til at praktisere Evangeliet behoves Tid, Tro, et hengivent Hjerte og en stor Del Arbeide — Her standse Mange. De høre og tro, men forinden de gaa til Udsætelsen, begynde de at tænke, at de ere feilagtige, og Vanro faar Indgang i deres Hjerte. Der har eksisteret Vanro i Verden, siden dens Begyndelse. Have I ikke læst Mose Udsagn angaaende vor Moder Eva? Hun hørte Herrens Rost og for-

stod den, idet han sagde angaaende Frugten af et vist Træ: „Paa den Dag, Du æder deraf, skal Du viselig do!“ Da hendes Husbonde var henne i en anden Afdeling af Haven, kom et vist Væsen til Eva og begyndte at tale med hende. „Det er meget behagelig Frugt; jeg forstaar, at Herren har sagt, I skulle ikke æde af den,“ vare Djævelens Ord til hende. „Sa,“ svarede Eva, „han har sagt, at paa den Dag vi æde den, skulle vi do.“ Satan svarede: „I skulle ikke do Doden; men Gud ved, at hvilken Dag, I æde deraf, skulle Eders Nine oplades, og I skulle blive ligesom Gud og hende Gott og Ondt.“ Han giver hende lidt Frugt til at smage paa — det være sig et Æble, en Bindrukklæse eller noget andet, det er uden Forstjel, hun smager paa den og dør ikke. Frugten smager hende fortæffeligt, Adam kommer, hun byder ogsaa ham af Frugten og siger: „Husbonde, denne Frugt er behagelig; jeg har spist af den, og dens Bestaffenhed er at gjøre En vis, spis noget.“ „Nei“, siger han, „jeg vil ikke; thi Herren har beslægt os ikke at nyde af

den." Men i Lighed med andre Mænd, spiser han tilført af den forbudne Frugt, efterat Eva har brugt al sin Indsydelse og Overtalelse for at bringe ham til dette Standpunkt. Kunne I se heraf, hvorledes Vantre sit Indgang i Verden ved Begyndelsen. Vi ere nedsagede til at fremstætte vores Formuftsgrunde for Menneskeslægten for at bevæge dem til at annamme Sandheden fra vor himmelske Fader. Et bekræftende Vidnesbyrd er nok for dem, der ere forberedte paa at annamme Abenbaringens Mand for sig selv, dog for de fleste af den menneskelige Familie have vi til at fremstætte vores Formuftsgrunde og forklare dem vores Principer. En ganse ren Person er vanskelig at finde; men dersom et Hjerte er uplettet, kan Herren virke paa det, og Sandheden bliver annammet uden Argument, Twivl eller Strid. Naar vi tale til de Sidste-Dages Hellige, have vi til at resonere ned dem, væsentlig angaaende timelige Ting. Jeg kan prærise ved sind Bevisssørelse og Logik Nødvendigheden for Folket at leve og i Forening at arbeide for Alles Bedste. Enhver burde være i stand til at se, at naar et Lem af Familien søger at drage sig bort fra de andre for at leve for sig selv, da vil en saadan Person ikke alene stade sig selv, men den hele Familie.

Nødvendigheden og Stjørneden af Enighed kan ikke bedre afsildes end ved et Exempel om Hærdingen, der kaldte sine Sønner til sig, førend han døde. Idet han tog en Bundt Pile, bad han enhver af dem at gjøre et Forsøg, om de kunde brykke dem over. De vare ikke i stand til at gjøre det. „Nu vel," sagde han, „løs Bundtet op og tag en Pil ad Gangen og forsøg, om I saa kunne bryde dem over; de gjorde saaledes, og Pilene gik over som intet. Dette er det bedste Bevis, vi nogensinde funde onse os; thi

dersom vi i Forening ere tilsammebundne, ville vi være stærke og kraftige, men hvis vi ere delte eller adskilte, ere vi svage, og vores Hjender sunne lettelig faa Magt over os. Betragt vores finansielle Anliggender, og de ville bevise det samme. Men vi ere tilboielige til Vantre og have til at lære ved den barnlige Fremgangsmaade — lidt i Dag og lidt i Morgen; og efter en Tids Forleb, ville vi maaesse blive sande Sidste-Dages Hellige. Vi foregive at være dette nu. Men for at være en Hellig i Ordets fulde Betydning, maa man være temmelig nær det Fuldkomne. Ille desmindre, hvis vi stræbe efter den bedste Evne, som Herren har tildelt os, ere viillige til at tjene ham og udføre vores Pligter, ville vi være retsædiggjorte. Vi have til at opbygge Guds Rig og gjenløse Zion; vi have til at helliggjøre os selv, paa det vi maa være forberedte paa at blive optagne med de Forstesødtes Kirke; og hvis vi gjøre Fremstrid og forbedre os for hver Dag og Time, ville vi, naar vi engang do, blive fundne retsædiggjorte. Men dersom vi forsøgte at leve, maa vi i alle vores Gjerninger være som Hellige eller ogsaa komme til fort med Hensyn til Guds Hærlighed, som skal aabenbares. For at lede de Hellige i denne Retning og bevæge dem til at gjøre Guds Willie, ere vi nedsagede til at overbevise dem og udpege dem Nødvendigheden af at iagttagte disse Forstrifter, denne Lov, disse Lærdommene og Principer. Joseph Smith troede uden Twivl, at han havde lært noget Stort og Underfuldt, da han første Gang blev belært af Herren om Døben til Syndernes Forladelse. Han havde udentvidl den samme Følelse, da han af Johannes den Døber modtog det aronse Præstedomme. Dog han løb ikke afsted med den Tanke, at han havde erholdt Alt, men var viillig og nidsjær

ester at lære mere. Efter at være tildelt denne Myndighed, døbte han sine Venner. Da han organiserede Kirken, blev han tildelt det højere Præstedømme efter Melchisedeks Orden, hvilket ikke alene be-myndigede ham til at døbe til Syndernes Forladelse, men også til at konfirmerede Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Det aroniske Præstedomme besidder Fuldmagt til at døbe, men ikke til at meddele den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse. Den Gang Joseph Smith annammede den højere Fuldmagt, lagde han ikke tilføde den første, men erholdt mere Kundstab til at forøge den. Han lærte om Administrationen af den hellige Nadver; derpaa gik han ud og prædikede et Aar eller to, annammede saa det højere Præstedomme, hvilket han meddelte til Andre, til endvidere andre Tilhjendegivelser og Krestører, indtil han erholdt det fulde Monster og Myndigheden til at oprette Guds Rige, som Forberedelse til Menneskenes Sons Tilkommelse, hvilken Myndighed han også meddelte Andre. Der ere Mand her tilstede, som have hørt ham sige: „Vi have forsøgt vor Tro og Kundstab; vi have annammet Nøglerne og Fuldmagten, og jeg hænder ikke Noget, nødvendigt til Grundleggelsen og Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden, medmindre jeg har annammet det og meddelt det til Eder.“ Han erholdt gradvis Kundstab angaaende Herrens Anliggender, indtil han kom i Besiddelse af den sidste Belsignelse, nødvendig til at meddele sine Brødre. De Sidste-Dages Hellige tiltrænge mange Formaninger; de behøve stadig Prædiken og Belærelse om næsten alle Ting. Det glæder mig at se mine Søstendes Fremgang i det Gode; dog alligevel hører jeg om Strid. Broder anvender Lov mod

Broder, og Misforstaelse herst blandt Familier og i Samsundet. Dette burde ikke finde Sted. Have vi ikke lært at være sagtmødige og ydmige? Ere vi ikke villige til at modtage og forblive i Herrens Forsyns Tilskifleser med Taalmødighed? Hvor Mange ere villige — som skyldige til at taale dette? Blot ganste Faar. Den Tilbrielighed, som kom formedelst Syndesaldet, er plantet i vores Hjerter og vil lejlighedsvis opståa i vort Bryst. Ville vi nogensinde saa Erfaring nok til at overvinde disse Fristelser, som opkomme i vort Hjerte, paa det vi engang kunne være ifstand til at fuge Farvel til alle de Daarstaber og Moder, som findes i Verden og istedet for dem opamme gode og sunde Grundsetninger? Ja visselig, vi ville; dette er Malet for vor Bestrebelse.

De Sidste-Dages Hellige maa lære at blive til Et i Kristo. Vi ere Et i Ordinancerne og Lærdommene; Et i Daabshandlingen, i Haandspaalæggelsen, i Administratinnen af den hellige Nadver, i Belsignelsen af Børn, i Ordineringen af Præstedømmet, i Begravelseshandlingen og tillige i Daab for de Døde, endstændt denne sidste Ordinance i Begyndelsen var en Prøve for Nogle.

„Hvo, som foragter Ordet, skal fordraves ved sig selv; men hvo, som frugter Budet, han faar Løn deraf.“ (Ordspr. 13, 13).

„Den, som vandrer i Oprigtighed, frugter Herren; men den, som afviger i sine Veie, foragter ham.“ (Ordspr. 14, 2).

„De Ugadeliges Hus skal ødelægges; men de Oprigtiges Paulun skal blomstre.“ (Ordspr. 14, 11).

„Skulle ikke de, som tænke Ondt, fare vild? men de, som optænke Godt, de skulle finde Missundhed og Trostab.“ (Ordspr. 14, 22).

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. August.

Nogle Ord angaaende Verdens nuværende Tilstand.

Hvorledes er Verdens Tilstand i Dag? Dette Spørgsmål vil maaste for Mange synes vanskeligt at besvare, og i og for sig med Hensyn til enkelte Ting er det vanskeligt nok; men med det Emne, vi have for Øje, tro vi os ifand til at kunne fremlegge nogle Punkter angaaende dette Spørgsmål, som vi haabe ville være tilstrækkelige til at paabise, saavel for vore Søskende som for vore Velhyndere, der læse dette Organ, at Verden i det Hele taget ikke er i den mest onsværdige Tilstand.

Vi Sidste-Dages Hellige, omendskjont i Verdens Nine indstrænklede, kunne alligevel se og forstaa Ting, som ikke den kan fatte, men som den i Almindelighed overser og betragter som en Ubetydelighed. Vi se tydeligt og klart at Mennescene Dag for Dag nedsole sig mer og mer i allehaande Laster; de sværme blindthen omkring i Synd og Glædighed, ledet af alle Slags Intriger og urene Motiver; de staa med tillukkede Nine paa en Vulkan af Synd og Ugundelighed, som, før de have den mindste Anelse derom, vil aabne sit Svælg og opsluge dem.

Rigdom og Magt er Dagens Løsen, ligemeget paa hvilken Maade disse for Verden onsværdige Slatte erholdes. „Lad den Fattige hungre, torste og lide Nød naar vi blot saa i Overslod af, hvad vi behove, de ere ikke fødte til en bedre Stilling i Livet,” siger den Rige. „Lad os leve, medens vi ere i denne Tilværelse; thi vi vide ikke, hvad der vil komme siden,” sige Nogle. Andre sige: „Vore Lærere og Ledere tale nok om en Tilstand efter dette Liv, men paa en saa tvetydig og usørskaelig Maade, at vi ikke med vor bedste Evne og Lever kunne begribe det mindste af det, og hvad skulle vi saa tro? skulle vi have noget Haab om nogen bedre Tilværelse efter denne?” „Ja, det kan nok være,” siger En, „at noget saadan er til, men naar vi ikke besidde den ringeste Kundstab eller Overbevisning, hvad skulle vi saa gjøre? Det ser næsten ud for os som om vore Ledere, der have studeret Guds Ord fra deres tidligste Ungdom, ikke ved bedre Bested angaaende Guddommen end vi selv, og naar dette er tilfælde, hvad skulle vi saa tro?” „Tro Bibelen,” sige Nogle. „Ja,” siger en Anden, „men den er jo en gammel, forældet Lektur, og hvem ved, om det, der findes bestrevet i denne, er i Overensstemmelse med Sandheden.”

„Bibelen,” sige Mange, „er ene og alene strevet i det Diemed, at en god Øeden og Enighed maa være herskende i Samfundet. Nogle gamle Potentater og vise Mænd forдум, have strevet forskellige Bøger og Skrifter for at oprettholde en god Samfundsorden, og disse ere blevne samlede, tilsammenlagte og kaldes nu Bibelen.“ Det er et stort Spørgsmål, om der gives nogen Gud eller noget Liv

efter dette," siger En. "Jeg tror, at naar man er død, bliver det med os som med andre umælende Væsener, naar de os, og at Legeme og Ånd henveire blandt Gjenierne uden at have nogen bestemt Tilværelse," siger Bismanden, rig paa denne Verdens Kundstab og Lærdomme, men desværre altfor fattig paa Kundstab om den levende Gud, der syrer, leder og opholder alle Ting, de største med de mindste. Der følges ikke to Spurve før en Peuning, og ikke en af dem falder til Faderen, uden Faderen vil.

Du vantro og forblinde Sloegt, dersom Du ikke gør en hastig Omvendelse, dersom Du ikke afstaaer fra dine forvendte Ideer og indstænklede Anfuerster; dersom Du ikke lyter til Herrens Ejenceres Raad og Lærdomme, som forlyndes i din Midte i denne Dag, og gør sand Bod og lever op til Herrens Bud og Befallinger, vil Du i hans bestemte Tid faa en langt større Straf, baade timelig og evig, end Noahs Sloegt fik i hans Dage. Hvorledes er din Tilstand i denne Dag? I Sandhed oprorende. Du foder Synd og Glædighed, uden at dine Ledere modarbeide disse for Herren vederstyggelige Ønder; Du opholder og fremmer al Slags Utugt og Hornedrelse; Du bespotter, forhaaner og forfolger dem, som komme til Dig og formane Dig til Omvendelse; og uden at give den mindste Agt paa Herrens Rest gjennem hans Ejencere, gaar Du hen i Vantro, som Du allerede har indfuget fra Moders Liv, og tager Del i Verdens Forkystelser og Vederstyggeligheder, og hvad vil din Ende blive? Du vil drukne i Syndens Pol, som bestaar i Straf og Fortabelse fra Guds Ansigt.

Du lever her paa Jorden en slaktet Tid; Du henvirrer som en Skygge og bestaar ikke, og alligevel nærer Du ikke i den sorte Tid Du har til Forberebelse, den mindste Tanke om din tilkommende Tilværelse. Undersøg din sande Tilstand, luf Dinene op for den Jordærvelse, som omgiver Dig, ydmyg Dig for din himmelste Fader, bed om Tilgivelse for dine forbigangne Synder, bliv døbt til dine Synders Forladelse, thi dette er isslige Herrens Besaling, læg til side alle dine taabellige Fordomme og Traditioner, efterlev Guds Sendebuds Raad og Veiledning uden at tage Hensyn til deres Klædedragt eller deres simple og bramfrie Fremgangsmaade, ihukom Frelserens og Disciplenes Levevis og i det Hele taget ydmyg Maade at gaa frem paa blandt Folket og lad al verdslig Rigdom, Magt og Anseelse være ude af Betragtning, blot hengiv Dig ganstil Herrens Bud, sog at efterlave disse, og Du vil blive storlig bærsignet.

Du, Mand eller Kvinde, som løser dette, og som endnu ikke er kommen til Sandheds Erfjendelse, forlæs ikke vort Vidnesbyrd uden at undersøge, gaa ikke i Blinde og hold Kjød for din Arm, men undersøg for Dig selv og Du vil, dersom Du har et Hjerte for at tjene Herren og søger i Oprigtighed, forstaa, om dette Værk er af Herren, eller om vi forlynde selvdannede Lærdomme. Lev ikke i Ligegyldighed angaaende det tilkommende Liv, thi vid, at der i Sandhed er et Liv efter dette, et Liv, som tæller utallige saadanne Tilværelser, som den nærværende. Bortlæs ikke hensynsløst den Frelse, som nu tilbydes Dig; thi vid, at ene og alene din Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave kunne frelse Dig med en fuld Frelse i Guds Nige. Dette ere de Ordinancer, som de Troende i Frelserens-Dage blev delagtige i, og som emtales i den hellige Bog, Bibelen, der ikke er nogen forældet Lekture, som mange

af vore Medmennesker behage at bencævne dem, men som en Sandhedens Ord, nedstrevne af Guds Tjenere og inspirerede Mænd, der talte og stred, drevne af den Hellig-Aland, til Lærdom, Optugtelse og Overbevisning for Menneskeslægten.

Verden er i saavel moralst som i politist og social Henseende nedfunket saa dybt i Synd og Ugudelighed, at det kan bringe Haarene til at reise sig paa Enz Hoved, naar man hører de mangehaande Beretninger om Utugt, Opror, Blodsudgydelse, rædsomme Mord og mange Slags andre forsærdelige Ugjerninger, som finde Sted næsten overalt blandt dens Beboere. Fra et Land hører man, at Kongen har forladt sin Throne af Frygt for at miste sit Liv. Regjeringens Tøiser komme i Hænderne paa Mænd, som kun virke for deres egen Interesse. Enhver af dem søger at vinde saa megen Rigdom, Ære og Anseelse som mulig. Landet og Folket blive udsgedede paa det Skammeligste. Tilsidst funne ille Statsmændene enes om Byttet, Uenighed opstaar iblandt dem, den Enne bruger Fal sin Magt og Indflydelse for at skytte den Anden. Splid, Tvedragt, Synd og Glendighed bliver Folgen. Den samme Aaland gaar ud blandt de underordnede Klaæder; de se Magthavernes Rovgrisshed i at tilbende sig Landets Midler; de opdage, at de blive forurettede og underluede; de se den ene Statsmand skyret efter den anden, dog dette bringer dem ingen Sorg, men at disse drage ud af Landet med en Masse Penge og Rostbarheder, som de under deres Embedstid have tilranet sig, og som høre Folket og Landet til, er noget, som vækker Fortbitrelse hos Befolningen.

Splid og Uenighed blandt Magthaverne, saavel i Stats- som Krigsvæsen, er Begyndelsen til Splid og Uenighed blandt Folket, og snart lyder det forsærdelige Budstab, at nu vaier Oprørssanen over det hele Land, Fader opstaar mod Son og Son mod Fader. Ille hverken Liv eller Ejendomme ere sikre. Landets Indbyggere dele sig i forskellige Partier og opstaar i Kamp, det ene mod det andet uden at have andet Formaal for Die end Hævn, Rov og Blodsudgydelse. En komplet Forvirring hersker, Autoriteterne blive myrdede, deres Ejendomme røvede, Landet bliver lagt øde, smulde Bygningsværker, der have kostet Landet uhyre Summer, blive et Rov for Querne samt Folnets Fortbitrelse og Hævn; forsvarsløse Kvinder blive fjændede, Børn blive myrdede, og i Korthed sagt: de fjændigste og mest oprorende Skænkelsgjerninger begaaek.

Rædselsregjeringen opstaar med alle dens rædsomme Folger; og Landets Indbyggere, som have overiraadt Herrens Love, som have bespottet og forsultigt Guds Tjenere, jorneget deres Vidnesbyrd og nedsolet sig i de mest vederstyggelige Læster, saa uhindrede af Gud Lov til at opstaar den ene mod den anden og udøre Mord og Blodsudgydelse.

Det er umuligt at sildre Tilstanden i et saadant Land; man maa se med sine egne Øine og høre med sine egne Øren for at kunne have endog et lille Begreb om den Nød og Glendighed, Gyselighed og Forvirring, som hersker der, hvor Oprørssanen vaier. Men isølge Profeterernes Forudsigelser ville mange saadanne Omvæltninger og Rædselscener finde Sted blandt Nationerne, forend Enden kommer. Nation skal opstaar mod Nation og Folk mod Folk; der skal være Krig og høres Rygte om Krig. Herren vil straffe Menneskene for deres Synd og Ugudelighed, og det vil tage en sorgelig Ende med Enhver, som ikke gjor Omvendelse. Hersker der saadanne Ugudeligheder i vore Dage? Gives der i vor Tid Omvæltninger i de

sociale og politiske Forholde? Ja, i en stor og meget betænkelig Grad. Den mindre Bemidlede er blevet besøjet af den Aand, at han absolut vil staae paa det samme Standpunkt med den Rige; og den Rige ønsker at fjerne sig saa meget som muligt fra den Fattige, og Folgen af denne Tingenes Orden vil blive Opstand og Oprør blandt Befolkningen.

Hører man noget om Mord og Blodsudgivelse i disse Dage? I en statistisk Aarsrapport over de opdagede Mord i New-York, bekjendtgjordes det for en Lid siden, at ikke mindre end tre Mord i Gjennemsnit varne blevne udøvede om Ugen i blot denne ene Stad, ikke at tale om de opdagede Forbrydelser af denne Slags, som maaske beløbe sig til langt flere. I Seinen finder man næsten daglig Lig af Myrdede og Andre som have endt deres Dage ved Selvmord.

Der er Exemplar nok paa al den Fordærvelse, som gaar i Svang blandt den nulevende Generation; og Enhver, som vil folge Tidernes Tegn og undersøge Verdens Tilstand, maa se og forstaa, at den med hastige og sikre Skridt gaar sin Undergang imøde. Dersor, I, som høre Advarslen, I, som give Agt paa Tidernes Tegn, I, som sole Afsky og Rædsel for Verdens Ugudelighed, I, som have et Hjerte for at tjene Herren, lytter til Herrens Ejeneres Raad og Formaninger; omvender Eder medens det endnu er Lid, gaa i Daabens Bande og blive døbte til Eders Synders Forladelse, og I skulle saa den Hellig-Aland, som skal lede Eder ind i al Sandhed. Vi tilbyde ingen Hæder og Anseelse i dette Liv; men Enhver, som vil ombende sig og vandre i Oprigtighed for Herren, har Forrættelse om de evige Besignelser, Være og Ophoielse i vor Faders Rige.

Lad al denne Verdens Tant og Pragt ud af Betragtning, sog Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og andre Ting tillægges Eder. I, som endnu staa udenfor vores Samfund, og som vandre i Babylons Taage og Forvirring, ere hildede i falske Traditioner og have en Gudsdyrkelse, der langtsraa ikke er overensstemmende med Bibelens Lærdomme. I figer, at I have en Religion, men vi ere komne til den Kundstab, at mange af Eder i Blinde folge i Eders Lederes Spor uden at have hverken Haab eller Overbevisning angaaende Livet efter dette. Eders Ledere kunne ikke i al deres Wisdom give Eder en tilfredsstillende Forklaring om hverken Gud eller Eders tilkommende Opholdsted; I tro paa en Gud, som ifølge Eders egne Lærdomme ikke har nogen Stilkelse, endstjondt I kunne læse i første Mosebog, at han var en af de tre Mænd, som i menneskelig Lignelse kom til Abraham, og spiste med ham i hans Telt. I læse om, at vi Mennesker ere i al vor Ufuldkommenhed slakte i Guds Billedes. Frelseren figer: „Naar i se Faderen, se I mig“ osv., og alligevel tro I noget Andet, nogle forvendte Lærdomme, som ere affattede af Mennesker, og som ikke staa i den mindste Samklang med, hvad Bibelen figer.

Gaa i Eder selv og vend om medens det er Lid. Undersøg den Lov og Religion, som er ilde omtalt af Menneskene og Verden i Almindelighed, og i ville finde den rette. Var Kristi Lære nogen anseet Religion i hans Dage? I kunne finde Svar herpaa i Bibelen. En Religion som nyder Anseelse i denne Verden, er ikke af Herren. Frelseren figer: „Ve Eder, naar alle Mennesker tale vel om Eder; lige det samme gjorde deres Fædre ved de falske Profeter“ (Euf. 6, 26).

Kom ihu, at Verdens Vensteb er Guds Fjendsteb. Ønske I Vensteb med Herren — bort fra Verden og dens Daarstaber; ønske I Verdens Vensteb — aldrig ville I erholde en fuld Ophoielse i vor himmelske Faders Rige... I have Eders fri Billie; I kunne tjene enten Gud eller Satan, men mørk vel — I kunne visselig ikke tjene disse to Herrer med en Gang. Dette er ogsaa et lille Bink til dem af vore Sostende, som endnu (omendkjondt de have sluttet Bagt med Herren) føge Omgang med Verden og deltag i dens Glæder. Ingen kan tjene Gud og Mammon, altsaa man maa give Afskald paa en af disse Væsener. Størsteparten af vore Medmennester leve i fuldstændig Ligegyldighed med deres Sjæls Frelse. Man ser dem en og anden Gang gaa i Kirke, — men hvad er Motivet for denne Kirkegang? Er det for at nyde Opbyggelse og Belærelse af Guds Ord? Svaret vil for nogle Enkeltes Bedkommende maaske blive ja; men for Andres og det for Størstepartens Bedkommende bliver det et bestemt nei; thi de Fleste gaa ofte i Guds Hus for at have Sammenkomster, for at se og tale med hverandre og for at fremvise deres Klædedragt eller tiltrække sig Opmærksomhed. Er dette behageligt for Herren? Nei aldeles ikke, det er en Vederstyggelighed for ham, og Menneskene neddrage hans Unaade og Mishag over sig.

Enhver omvende sig og vandre paa Herrens Wei, og hans Løn vil blive stor i Himlen. I Sidste-Dages Hellige, som have indgaaet i Bagt med vor himmelske Fader, opfyld Eders Pligt, lev i Dyd og Renhed for Herren, vær villige til at modtage Maad og Formaninger af hans Tjenere og til at efterleve disse, og I ville engang nyde Glæde og Ophoielse i Guds celestiale Rige.

Da der ikke sjælden ankomme Breve til Kontoret i København med Forespørgsler om Penge eller Begler, som skalde være assendte fra Utah til denne eller hin Person, hvilke Breves Besvarelse forvolde baade Tidsspilde og Pengetab, ville vi herved gjøre Enhver opmærksom paa, at naar Midler, det være sig i Stilletse af Penge eller Begler, indløb til dette Kontor fra Utah, vil Personen, i hvis Favor disse ere sendte, uopholdelig blive underrettet om samme.

Tillige ville vi gjøre vores Sostende i Utah opmærksomme paa, at de bør undlade at strive til deres Slægtninge eller Venner og tilmelde disse, at Penge ere assendte til dette Kontor, førend de virkelig assende disse. Det har ofte hændt, at enkelte af vores Sostende i Utah have strevet til deres Venner her i disse Lande og underrettet dem om, at nu ere Penge assendte til Kontoret, uagtet disse først vare assendte Maaneder senere. Strax anløbe Breve med i massevis af Forespørgsler; og ofte kommer Adressaten selv for at forespørge sig. Dersom denne er en af vores Sostende, vil han i Almindelighed tro os, naar vi benegte, at ingen Midler endnu ere ankomne for ham, men er det en Udensforstaende, er han ofte meget utilboelig til at tro en saadan Benegelse — især naar han har Brev fra sine Slægtninge paa, at en saa stor Sum skal være indsendt i hans Favor. Han henvender sig strax til Politiet, og nu opstaar der en hel Masse Brov og Misforståelser, grundet ene og alene paa Enkeltes Ubetænkomhed. Vi haabe, at vores Sostende i Utah ville tage Notis af dette.

Penge- eller Begelbreve fra Utah bør forsynes med gode Læsegl, da det har hændt, at disse ere blevne aabnede paa Veien og Indholdet udtaget af uredelige Mennesker.

Korrespondance.

Salt Lake City den 27de Juni 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Vi se af et Brev fra Kjøbenhavn, at Enkelte, som ere i Besiddelse af ikke saa saa Midler, og som sandsynligvis kunne yde de Fattige lidt Bistand med Hensyn til deres Udsfrielse, ere blevne indlemmede i Menigheden. Dersom dette virkelig forholder sig saaledes, er det vort Ønske, at de, som udlaane deres Penge til de Fattiges Emigration, skulle tage gyldige Bevis for den udlaante Sum.

Hvis de Kjære sole til at give de Fattige Noget, da er dette en anden Sag; men naar Spørgsmålet er om Laan, ønske vi helst, at de, der udlaane, skulle tage Bevis fra Laantageren, undertegnede til Sikkerhed for Tilbagebetaling af de bedste Kautionister, sem kunne opdrives for at undgaa fremtidige Ubehageligheder.

Det glæder os at høre om den stendaviske Missions Fremgang, og vort Haab og vor Bon er, at De i Forening med Deres Medarbeidere maa besidde en rigelig Tylde af Aanden og Kraften af Evers Mission.

Deres Broder i Evangeliet
Brigham Young.

Christiania den 18de Juli 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Teg i Forening med Broder Granzen ankom i god Behold til Christiania den 17de Dennes Kl. 2½ om Morgeneti. Som De ved, havde vi et i det Hele taget slet Veir ved vor Afreise, og da vi kom ud i Kattegat fik vi rigtignok smage Uveiret. En sviv Kuling — som den benævnes af Sømanden — blæste, og Havet var i et voldsomt Ørvær. Det var et sorgetligt Syn at se Passagererne, saavel Mænd som Kvinder og Børn sidde, ligge eller røre omkring med deres blege Ansigtter og glansløse Øine, der er et saa eiendommeligt Særhjende paa den for Mange saa hoist ubehagelige Sygdom, som i de fleste Tilfælde intet uden den sætte Landjord kan kurere.

Brodrene Webye og C. Thorger- sen afventede vor Ankomst paa Skibsvroen. Efterat vor Bagage var ordnet, fulgte vi med dem hjem paa Kontoret, hvor vi til vor Glæde fandt et meger behageligt Landingssted efter vor ikke meget behagelige Søreise. Da det endnu var Nat, eller i al Fald endnu temmelig tidlig paa Morgenstunden, nød vi forbi lidt Hvide, stod derpaa op og spiste Frokost. Senere hen paa Dagen modtog vi Besøg af flere af vores Sættende, som med Hjertelighed ønskede os velkommen.

Jeg følte en underlig Glæde ved at hisse paa dem og se deres Imødekommenhed. Derpaa tog jeg tilligemed Broder Weinbye en lille Spadseretur omkring i Byen. Broder Franken gif ud for at besøge sine Slegtinge og Venner, som han ikke havde set paa mange Aar. Om Astenen havde vi Forsamling. Jeg tilligemed Broder Franken talte til de Hellige. Franken bemærkede, at han blot var kommen til Norge paa et fortværtigt Besøg blandt sine Paarørende, og naar dette var tilende, vilde han reise tilbage til København igjen, hvor han var bestillet til at virke for Guds Rige. Jeg gjorde mine Søfsende opmærksomme paa, at dette var ikke tilfældet med mig; men at jeg maaste vilde komme til at arbeide blandt dem for længere Tid. En god Vand herskede under vor Sammenkomst, og mange nyttige Lærdommene og Fortmaninger blevne givne til saavel Fremmede som Hellige.

Efter Forsamlingen blevne vi omringede af en hel Folk Søfsende, som alle vare venlige og bevisste en hertelig Glæde ved vor Ankomst. Dette bragte mig til at tænke: at, hvor glædeligt er det ikke at mode med et Folk, der alle som En besjæles af den samme Følelse og har det samme Maal for Gud.

Emigrationen formindster for en lille Tid de Helliges Antal i disse Lande, men snart bliver den aabne Plads udfyldt af andre Sandhedssvægende, der komme og slutte Pagt med Herren. Endnu samme Aften, efter Forsamlingen, blevne tre Sjæle ved Daab indlemmede i Kirken.

Jeg føler min Ringhed til at udfylde den ansvarfulde Plads, hvortil jeg er bestillet, og min Bon er til Herren, at han vil styrke mig med sin Vand til at værtage og forrette mine Pligter i Overensstemmelse med hans Billie. Jeg ved, at et stort Ansvar paaholder en Herrrens

Tjener, der er bestillet til at gaa ud blandt sine Medmennesker for at heløre og undervise dem om Sandhedens Principer, hvisaarsag jeg føler til at bede om Herrens Vand til Veileding, paa det jeg maa vandre fremad til et Lys og folgeværdigt Eksempel for mine Søfsende og Andre, der ville lægge Mærke til min Bandel. Vi Sidste-Dages Hellige have Intet af os selv — ikke engang Troen; thi den er ifolge Apostlen Pauli Bidnesbyrd en Gave fra Gud. Vi have dersor til at være ydmyge og stole paa Herren i alle Ting. Gud Herren vilde assistere mig, saavel som enhver af hans Tjenere i at udbrede og forkynde korrekte Principer. Jeg erindrer fuldtvel, hvad der blev sagt til os, da vi annammede vor Belsignelse under Herrens Apostlers Hænder. „Gaa ud og forkynd Evangeliet i dets Hylde og Renhed, vis ved en hellig og pletsri Bandel, at I ere Guds Tjenere, kaldte til at udsprede Lys og Kunstab blandt Eders Medstabninger, og dersom I gjore saa“, lod det, „vil Faderens Belsignelser følge Eder, hvor I vandre og under alle Omstændigheder.“ I Tidlig til disse Ord eg med Fortroning til vor Gud i Himten, forlod vi vorrøje Hjem og vor høitestede Familie i Bjergenes Dale og gif ud for at meddele Frelsningsplanen til Nationerne. Naar blot vore Medmennesker havde en lille Del af den Kunstab, vi besidde, vilde de ikke være saa haarrohjerte og saa opsydte af Fordomme mod dette Værkt, som er til saavel timelig som evig Belsignelse for alle, som ville adlyde det. De af Verden, som ikke bruge deres Magt og Indflydelse til direkte Ørsølgelse og lognagtig Bagværelse mod os, kunne ikke nok beklage os i vor bedragne Tilstand. Vi ønske at oplyse dem om, at denne deres Anstuelse om os ikke er rigtig og grundet paa sande

Kjendsgjerninger, men de ere ikke tilbørlige til at høre vor Sandhed, men ville hellere lytte til Verdens onde Menneskers stammelige Omtale om os. Verden svæver i Mørke og vil intet Lys annamme. Jeg er glad ved min Kaldelse som en Medarbeider i Herrens Vingaard, og mit Ønske er at bruge de Evner, som Gud har tildelt mig, til hans Niges Fremgang paa Jorden.

Med Hensyn til denne Missions Tilstand, kan jeg ikke sige meget, da jeg nylig er ankommen, og Alt er mig fremmed. Jeg hører ikke desmindre fra Andre, at der stadig af og til er lidt Tilvægt, og den lille Flok voger. Jeg har talt med flere Brodre her, som jeg føler, ere gode Mænd. Om en fort Tid

har jeg bestemt mig til at tage ud paa Landet for nærmere at blive bekjent med Tilstanden blandt de Hellige i Missionen.

Jeg haaber, De undstyrder min lange og maaesse trættende Skribelse, og sender Dem til Slutning i Forening med Dere's Medarbeider paa Kontoret samt Broder Carstensen en venlig Hilsen fra Brødrene Weiby og Franzen. Jeg skal heller ikke forglemme at hilse Dem og Broder Olsen saa hjerteligt fra vores Søsende høvde i det bjerggrige Norden. Maa Herren velsigne Dem og Brodrene, og vær til Sidst saa mange Gange hilset fra

Dere's Medarbeider i Kristo
L. S. Andersen.

Blandingar.

Koppeepidemien i London 1870—72 har isølge „Ugeskr. f. Læger“ på en plaaende Maade bekræftet Revakcinationens Nyte. Blandt de 14,800 Syge i de forskjellige Koppehospitaler var der kun 4, som vare revakcerede med Held. Vaccinationens Nyte har for saa vidt vist sig, som der i Hospitalerne kun har været 3 Gange saa mange Vaccinerede som Uvaccinerede, medens Antallet af Vaccinerede i England kan anslaes til at være 19 Gange saa stort som Antallet af Uvaccinerede.

Helene Nystrøm, Datter af Peter L. Nystrøm og Hustru Johanna, døde af Lungebetændelse og Mæsslinger i Salt Lake City den 15de Juni. Den Afsøde var omrent 10 Maaneders gammel.

Inndhold.

Side.	Side.		
Tale af Eldste Orson Pratt	321.	Korrespondance	334.
Tale af Præsident Young	326.	Blandingar	336.
Redaktionens Bemærkninger	329.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. G. Bording.